

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Ægtestand

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Ægtestand", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Ægtestand*, udg. af Vibeke Blaksteen, Dansk lærerforening/Skov, cop. 1982, s. 34. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem15-shoot-idm140012813454928/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Ægtestand

og mine henrette i Morgen, siden I har været vor Gæst i Aften. Vi er fredelige rejsende, som ikke hører til noget politisk Parti.« Merino studsede, men sagde: »Rejs straks over Grænsen, en Garde af mine Mænd skal følge jer dertil.« Derpaa vendte han sig og gik, og inden to Timers Forløb sad vore lykkelige Fanger under Guds frie Himmel i deres Rejsevogn, omgivet af Merinos Sikkershedsvagt.«

»O hvilket yndigt Eventyr!« udbrød Sophie. »Hvilket herligt Menneske!« raabte Annette: »O Ferdinand! Lad os faa ham at se! bring ham til os, endnu i Morgen! Nej,« tilføjede hun: » i Morgen ikke, saa skal vi jo paa Bal.« — »Paa Bal!« raabte de andre, og pegede paa Ferdinands Fod. »I det mindste, kære Annette,« sagde Ferdinand, »kan det ikke være for den Fornøjelse at danse med mig, som du sagde, var det bedste« . . . Annette afbrød ham: »Min Gud! det er ikke for *min* Fornøjelse; men nu har Lotte gjort Regning paa, at vi skulde følges med hende. Hendes Mand gaar ikke saadanne Steder, og hun kan da ikke gaa alene, og ikke engang med mig uden nogen Kavalier. Det er jo et offentligt Bal.« Sophie søgte ved milde Forestillinger, Lindal med bitre Anmærkninger, Ferdinand med en Tavshed, der burde være det kraftigste Argument af dem alle, at foreholde Annette det urimelige i hendes Ønske. Hun saa paa Ferdinand med bedende Øjne; der var noget vemodigt i hendes Mine, hendes smukke Ansigt bar Præg af de mange Taarer, hun havde grædt i Dagens Løb. Hendes Elsker greb hendes Haand, kyssede den og

sagde: »Min lille Annette! Se blot lidt fornøjet ud, saa skal jeg med Glæde være her i Morgen Aften, for at hente dig og din Kusine.« Annette omfavnede ham; men Lindal lo højt, og sagde: »Det er bedst, at vi til den Time bestiller Portechaisen fra Frederiks Hospital, for at lade dig bære.« — »Nej!« svarede Ferdinand, »jeg skal nok komme i Karret; min Fod er allerede bedre, og — danse kan jeg ikke, men jeg sætter mig mod Sædvane til et Spillebord, og fornøjer mig ved Tanken om, at jeg har erstattet Annette denne Dag, som jeg mod min Vilje har forbitret hende.«

En Ugestid var hengaaet siden den her omtalte Aften. Annette havde været paa Bal i Ferdinands Selskab, og tilbragt Natten der lige til den lyse Morgen. Som en Følge af den Anstrengelse og Tvang, som denne Føjelighed havde kostet hendes Forlovede, var han blevet nødt til at holde sig hjemme siden den Tid, for at pleje sin Fod. I Lindals Hus havde enhver følt Savnet af hans Selskab, saa meget mere som man i hele denne Uge ikke havde haft noget Besøg eller nogen anden Adspredelse; derimod havde Annettes Utaalmodighed og hendes og Lindals Luner meget bidraget til at forøge den Tomhed, som ofte omgav den stakkels Sophie, især i de Timer, da hun ikke var beskæftiget med sin Søn, der gik en Del af Dagen i Skole, gik tidlig til Sengs om Aftenen, og overhovedet kom hver Dag længere fra den Periode i Livet, da man optager sin Moders meste Tid og Tanker. En sand Glædesfest var altsaa den Aften, da